

NOVA U RAZREDU

ZAPECI ZAJEDNO

izradio: Ida Marinic

tekst i ilustracije: Ida Marinić

lektorirala: Irena Vodopija

**Ove su slikovnice namijenjene tome da uče djecu odnosima
prema drugima, prema sebi i svijetu oko sebe.**

U njima su stvarne životne situacije i problemi.

**Slikovnice žele pomoći djetetu procijeniti svoje i tuđe
ponašanje u različitim prilikama.**

Potiču razvitak empatije i kritičkog mišljenja.

**Ponajviše žele pomoći djetetu na putu da postane odraslo
ljudsko biće koje će znati kako izgraditi tople, sigurne i
podupiruće odnose sa svojim bližnjima i cijelim svijetom.**

**Preporučujemo odraslima da tijekom čitanja slikovnice
aktivno sudjeluju te odgovaraju na pitanja zajedno s
djetetom.**

Malu Unu oduvijek je privlačilo more i stvorenja koja u njemu žive. Uživala je promatrati zvijezde, slušati o planetima. Posebno ju je zanimalo veliki mjesec koji mijenja svoj oblik svake večeri. „Jedva čekam upoznati prijatelje u novoj školi s kojima ću moći razgovarati o onom što me zanima“, mislila je Una.

♥ **Što ti voliš istraživati?**

♥ **Što te najviše zanima?**

♥ **Što bi volio/voljela učiti u školi?**

Una se prvi dan škole sama spremila. Zajedno s mamom pošla je ujutro do škole. „ Nadam se da će se svidjeti drugima...“, rekla je pomalo uplašeno Una. „Sigurna sam da hoćeš, samo budi vesela, budi onakva kakva si s nama“, mama joj je rekla sa smiješkom te ju poljubila u čelo za rastanak.

 Jesi li ikada bio/bila na mjestu na kojem nisi nikoga poznavao?

 Kako si se osjećao/osjećala?

Una je ušla u učionicu. "Bok, ja sam Una, smijem li sjesti pored tebe?" upitala je Una djevojčicu plave kose. „Ne!“ odgovori joj djevojčica kratko i glasno. U učionici su svi već sjedili u parovima u klupama i Una nije imala s kim sjesti. Svi su se zabavljali cijeli dan ne obraćajući pozornost na Unu. Cijeli je dan bila u svojim mislima i nije uopće slušala svoju novu učiteljicu.

♥ Kako se Una osjeća?

✿ Zašto Una nije mogla zapamtiti što je učiteljica govorila?

Una se vratila kući iz škole. Otišla je u svoju sobu, a da nikoga nije pozdravila. Una inače nije bila takva, pogotovo kada bi im došli djed i baka. Ovaj put je prošla pored njih kao da ih uopće nije vidjela. Djed je otišao za njom u sobu kako bi video što se događa. „Je li sve u redu Uno?“ upitao je djed. Una tiho odgovori: „Nije, jako sam tužna...“ „Hajde, podi sa mnom u kuhinju, mi ćemo te oraspoložiti i o svemu zajedno popričati. Zajedno možemo riješiti bilo koji problem“, rekao je djed s velikim, toplim osmijehom na licu.

Kome se ti možeš povjeriti kada te nešto muči?

Una je ušla i govorila o tome što joj se dogodilo dok su je djed, baka i mama pomno slušali. „Sjećam se nečeg sličnog što se meni dogodilo kada sam bila tvojih godina“, rekla je baka te nastavila: „Bila sam na rođendanskoj proslavi i nikoga nisam poznavala. Tijekom cijele proslave nitko se nije htio sa mnom igrati. Ni tvoja mama, kada je bila malena i počela se baviti plesom, nikoga nije poznavala u svojoj plesnoj grupi“. „Da, osjećala sam se prilično usamljeno“, rekla je mama. „A ja se sjećam kada jednog ljeta nitko iz cijelog susjedstva nije htio sa mnom igrati nogomet“, dodao je djed. „Dušo, svi smo se ponekad tako osjećali, ali to se može promijeniti...“, rekla je mama nježnim glasom. Kako mama, kako?“, upitala je Una.

Je li ti se ikada dogodilo nešto slično kao što se dogodilo Uni, baki, djedu ili mami?

„Vidiš dušo, vjerujem kako se sada osjećaš malo bolje s nama?“ rekla je mama. „Da, osjećam da me pažljivo slušate i da mi dajete podršku“, odgovorila je Una. „To je zato što ovisimo jedni o drugima. Hoćemo li se osjećati sretnima ili tužnima i neprihvaćenima kao što si se ti osjećala danas, sve to ovisi o tome kako se drugi odnose prema nama“, nastavila je mama. „Ali ja se moram vratiti školu sutra...“, rekla je Una zabrinuto. „Da, moraš srce, ali ono što možeš napraviti je da se povežeš sa svojim budućim priateljima iz razreda, kao što se mi ovdje povezujemo. Upitaj učiteljicu možete li svi sjesti u krug i razgovarati kao što mi sad ovdje činimo. Razgovarajte o tome kako možete jedni druge učiniti sretnima i prihvaćenima“, zaključila je baka. „Kao što sam rekao, zajedno možemo riješiti svaki problem“ rekao je djed s osmijehom na licu.

- ♥ Kako bi se ti osjećao/osjećala kada bi te svi u školi prihvatili i voljeli kakav/kakva jesi?
- ♥ Što misliš da ti možeš učiniti kako bi se drugi osjećali voljenima i prihvaćenima?

Una se vratila u školu i pitala učiteljicu da svi zajedno sjednu u krug i razgovaraju o osjećaju sreće i prihvaćenosti. Sva djeca su sjela u krug, razgovarala i pažljivo se slušala. Raspravljadi su o tome kada se svatko od njih osjećao usamljenim i odbačenim u novoj sredini ili društvu. Poslije toga su razgovarali o tome kako jedni drugima mogu pomoći da se osjećaju sretnima i prihvaćenima. U krugu su se međusobno upoznali i svi su se osjećali sigurno, prihvaćeno i sretno. Una je bila sretna, ali ne samo zato što je ona osjećala sreću i prihvaćenost, već zato su svi njezini novi prijatelji bili sretni. I sada su bili spremni da uče nove, zanimljive stvari o svijetu u kojem žive. „Kada smo zajedno, možemo riješiti svaki problem!“ Una se prisjetila djedovih riječi.

Kako bi se ti osjećao/osjećala kada bi se ovakve radionice, razgovori organizirali u tvom razredu i školi?

Radionicu možete provesti kod kuće, u učionici ili u nekom drugom prostoru. Predlažemo da djecu grupirate u manje skupine tako da u svakoj grupi budu četiri djeteta. Potrebno se pridržavati sljedećih pravila:

1. *Slušamo jedni druge:* ne upadam u riječ i slušam što moj prijatelj ima reći, makar se i ne slažem s njim.
2. *Svatko je jednakо važan:* makar i različita, sva mišljenja u krugu jednakо su dragocjena i svatko od nas pridonosi krugu.
3. *Držimo se jedne teme:* svi govorimo samo ono što je vezano uz temu radionice.
4. *Govorimo kratko:* što kraće govorimo, dajemo priliku svakome u krugu izreći što misli i osjeća.

Pitanja za radionicu:

1. Kada se nalaziš u prilici u kojoj nikoga ne poznaš, kako se osjećaš?

Ima djece koja vole nova društva i odmah se uklope, a ima i djece koja u novom društvu osjećaju nelagodu pa čak i strah i ne znaju kako se sprijateljiti s drugima.

2. Ako osjećaš nelagodu ili strah u novom društvu, razmisli i reci kako bi ti drugi mogli pomoći da se osjećaš prihvaćenim/prihvaćenom?

3. Kako svi mi možemo pomoći nekom da se osjeća prihvaćenim kada dođe nekamo gdje nikoga ne pozna?

4. Kako bi izgledala škola, vrtić, naselje, grad, ili cijeli svijet u kojemu bi se svi osjećali prihvaćenima i sretnima?

